

Chúa Nhật 26 Năm B

Tục ngữ Việt Nam chúng ta có câu:

Cái miệng làm hại cái thân
để diễn tả một chứng từ
bày tỏ quan điểm:

lời nói phát ra từ môi miệng
có thể làm cho đời sống con người lâm vào khổ lụy.

Nhưng tục ngữ Việt Nam cũng có câu khác nói về miệng mồm như thế này:

Mồm miệng đỡ tay chân
cũng để chứng minh
nhờ miệng mồm
mà đôi khi con người lại tránh được phần nào vất vả,
khổ nhọc trong cuộc sống.

Khi nghe lời bàn luận về hai câu tục ngữ trên,
hy vọng ông bà và anh chị em đồng ý với tôi rằng:

lời nói phát xuất từ môi miệng
vốn không có gì xấu, không có gì nguy hiểm,
nhưng vấn đề ở đây chính là chỗ:
dùng miệng mồm để nói những lời gì, với mục đích nào
mới là quan trọng.

Trong phần Phụng Vụ Lời Chúa ngày hôm nay
chúng ta đã nghe hai câu chuyện tường thuật về những lời nói
tỏ bày sự phân bua, tính toán của hai nhân vật.
Một là Joshua trong câu chuyện của bài đọc 1,
hai là thánh Gioan trong bài Tin Mừng mà chúng ta đã nghe.

Hai câu chuyện mặc dù có khác nhau về hoàn cảnh,
có khác nhau về nhân vật và thời điểm,
nhưng cả hai câu chuyện đều hướng về một vấn đề
đó là **sự ghen tương sinh ra điều nguy hại**
trong ý nghĩ và lời nói của con người.

Ông bà và anh chị em,

Khoảng hơn 3,000 năm trước đây,

khi tổ phụ Môsê dẫn dắt dân riêng Chúa tiến về miền đất hứa,

cuộc hành trình từ Ai cập đến miền đất hứa này,

dân Chúa đã phải tồn gần 40 năm trường

trong lối sống của người du mục

đầy gian truân, khổ cực,

đối diện với cái nóng, cái lạnh gay gắt của sa mạc

trong những tháng ngày dài đằng đẽ.

Cuộc hành trình lâu dài như vậy

chắc chắn Thiên Chúa phải tìm người

phụ giúp Môsê trong công việc hướng dẫn dân Ngài,

thành thử Thiên Chúa đã phán bảo Môsê

hãy chọn thêm 70 vị bô lão

làm trợ tá cho ông trong cuộc hành trình về đất hứa.

Và câu chuyện mà chúng ta đã nghe trong bài đọc 1

chính là câu chuyện giúp cho dân Chúa hiểu rằng:

Chúa không bị giới hạn trong ý nghĩ,

trong lối suy tính, nhận định của con người.

Ông bà và anh chị em,

Chúng ta biết rằng:

trong thời của tổ phụ Môsê, dân Do Thái đã tin tưởng:

Núi là nơi Chúa ngự

thành thử không ai được phép đến gần núi thánh Chúa.

Nếu ai có lỗi phạm đi lạc vào vùng núi thánh,

người đó sẽ bị xét xử với án phạt nặng nhất

đó là án chết.

Đối với người Do Thái,

đặt chân vào núi thánh Chúa

chắc chắn là điều không có thể tha thứ được.

Vì thế khi dân chúng muốn nghỉ mệt sau đoạn đường dài mệt nhọc
họ thường chọn khu đồng bằng, xa núi thánh để dựng lều nghỉ ngơi.

Rồi họ sẽ chọn một phần đất ở giữa núi thánh và khu họ sinh hoạt,
để dựng nên một căn nhà xếp làm nơi
Thiên Chúa gặp gỡ,
đối thoại với Môsê, người lãnh đạo dân Ngài.

Và dân Chúa cũng tin tưởng rằng:
Chúa chỉ ở trên núi thánh.
Lúc nào Ngài muốn đối thoại với con người
thì Ngài sẽ xuất hiện ở căn nhà xếp.
Ngài sẽ không bao giờ hiện ra nơi khu lều mà họ sinh hoạt.

Vì thế trong ngày thánh hiến 70 vị bô lão của bộ tộc,
chỉ có 68 vị đã đến căn nhà xếp
còn 2 vị Eldad và Mêdad không biết đi đâu hay làm gì,
đã không đến tụ họp tại căn nhà xếp,
thành thử dân chúng, đặc biệt là Joshua, tùy tùng của Môsê
liên lý luận rằng:
chỉ có 68 vị có mặt tại căn nhà xếp
mới được Chúa cho nhận Thần Khí,
cho được nói tiên tri,
còn hai ông Eldad và Mêdad
bởi vì họ đã không hiện diện ở căn nhà xếp
do đó chắc chắn họ không nhận được Thần Khí
thì tại sao họ có thể nói tiên tri được.

Nhưng không như lối nghĩ của Joshua,
quyền lực của Thiên Chúa không bị giới hạn ở căn nhà xếp,
Thần Khí của Chúa cũng đã ban
ngay cả khi hai ông ở trong lều trại,
khu sinh hoạt của dân Ngài.

Đó là lý do tại sao
Môsê đã quả trách Joshua

khi Joshua tường trình về việc Eldad và Medad
đang nói tiên tri và muốn tổ phụ Môsê hãy ngăn cấm họ.

Bài học mà tổ phụ Môsê
đã dành cho Joshua trong bài đọc 1 chính là lời khuyên nhủ:
**"Người phân bì dùm ta làm chi?
Chớ gì toàn dân được nói tiên tri
và Chúa ban Thần Trí Người cho họ".**

Qua lời nói đó
Môsê muốn bày tỏ cho Joshua biết rằng:
hãy để tình yêu của Chúa thể hiện trên tất cả chư dân,
hãy để Thần Khí Chúa xuống trên tất cả mọi người
bởi vì khi họ được Thần Khí
họ nói tiên tri
thì chắc chắn những điều họ nói về Thiên Chúa
đều là những điều hay lẽ phải.

Cũng vậy trong câu chuyện mà thánh Gioan
tường trình cho Chúa về một người thanh niên
đã dùng danh Chúa mà trừ quỷ,
và người này lại không có trong nhóm 72 môn đệ,
như vậy xin Chúa hãy ngăn cấm người này dùng tên Ngài
mà chỉ để riêng nhóm môn đệ
làm được việc tốt lành này.

Ông bà và anh chị em,

Khi nghe qua lời nói của thánh Gioan
chúng ta đã thấy một điều gì không phải trong lối nghĩ của ngài.
Quyền năng của Thiên Chúa không thể bị giới hạn
trong việc chỉ ban phát cho nhóm 72
nhưng Chúa muốn cho họ biết
quyền năng đó sẽ được ban phát cho mọi người.

Họ là những người có lòng tin vào Chúa
 và biết sống một lối sống yêu thương phục vụ:
 "cho người hèn mọn ăn mặc,
 săn sóc những ai nghèo khổ,"
 Những người này mặc dù không có trong danh sách 72 môn đệ
 nhưng các môn đệ cũng phải xem họ
 như là những người đồng hành
 trong công việc phục vụ cánh đồng nước Chúa.

Câu trả lời của Chúa Giêsu cho thánh Gioan
 trong bài Phúc âm ngày hôm nay
 còn dạy cho các môn đệ của Ngài một điều quan trọng, đó là:
 hãy chú trọng vào lối sống của chính mình
 hơn là đi bắt bẻ lối sinh hoạt của người khác.

Ngài nhắc nhở các môn đệ

- hãy coi lại xem đôi chân của họ đang dẫn họ đi đâu?
 Có biết đi tìm vị Chúa yêu thương, hay đi tìm những vị chúa khác?
- hãy coi lại đôi tay, coi đôi tay có giúp họ
 phục vụ Chúa trong hình ảnh của anh chị em đồng loại.
- hãy coi lại đôi mắt,
 xem đôi mắt có giúp họ nhìn thấy Chúa nơi đồng loại mà họ
 phục vụ.

Chúa Giêsu. trong bài Phúc âm, đã quở trách các thánh tông đồ
 cho sự ghen tương với những ai nhân danh Chúa mà trừ quỷ.

Rồi liền sau đó,
 Ngài còn quở trách nặng nề
 những ai đã làm gương xấu cho những người đang tin vào Chúa,
 lạc mất niềm tin ở nơi Ngài.

Lắng nghe những Lời của Chúa hôm nay,
 chúng ta hãy xem xét lại lối sống của chính mình
 có đang bị Chúa khiển trách hay không?
 Nếu hôm nay, chúng ta nhận thấy
 tôi có thói quen hay chê người khác
 để làm nổi bật chính mình

thì hãy nhớ đó là biểu tượng con người của tôi
đang có sự kiêu ngạo.
Hay lắm lúc tôi thường chê những thành công của người khác
để làm cho họ bị thiệt thòi
thì đó chính là hiện tượng tôi đang sống với lòng ghen tức.

Hay khi tôi không để ý đến sự công bằng, đè ép lương bổng,
bắt thợ làm việc nhiều mà lại trả đồng lương quá thấp,
đó là hành động của người có lòng gian tham.

Tuần này, sau khi xem xét lại cuộc sống của bản thân,
chúng ta hãy cầu nguyện
để cuộc sống của chúng ta luôn biết sống theo lời dạy của Giáo Hội:
khiêm nhường tránh kiêu ngạo,
rộng rãi chứ hà tiện, tham ô,
yêu thương chứ không ghen tương, phỉ báng.

Xin cho chúng ta luôn biết đón nhận hồng ân
và chia sẻ hồng ân mà chúng ta lãnh nhận
đến anh chị em đồng loại
trong mọi giây phút của cuộc sống.

LM THIÊN ANH